

ЧУДНОТО ЯЙЦЕ

(Продължаване)

Живели някога единъ дядо и една баба. Тя била бедна. Имали само една кокошка. Хубава, шарена, чудесна кокошка. Единъ ден кокошката снесла яйце. Ама то яйце ли било — за единта хубост! Пъстро, шарено, писано. А гладко като стъкло. Сябали като слънце.

Решила баба черница отъ лобода да сварчи съ яйце да я застрои дъда да погости. Взела яйцето, чуканала го. Не се чуло. Яросала се бабата, грабнала брадата. — Туй! Пакс не се чуло. Показала дядото. Кекала му за яйцето. Почудилъ се дядото:

— Брей, не думай! Какъ ще да не се чуло. Гребналь брадата, турнала яйцето. Не из. Ярославъ се дядото.

Отде се взела една една мишка. Минала покрай яйцето — счутила го.

Че като знавала баба да плече, като амалъ дядо да я пригласи, като закудууджала кокошката — клещата се згресва! Чуло голямо!

Въ това време третиъ лозинъ дымарч опамалъ за вода. Като видял бабата и дядото, че плачатъ, попитал ги:

— Защо плачете?

— Охъ, какъ да не плачемъ, какъ да не жалемъ! — презъ съзн отговорилъ и дивната въ единъ гласъ. — Нямаме си шарена кокошка. Тя ни снесе яйце. Ама то яйце ли — за единта хубост! Пъстро, шарено, писано. А гладко — като стъкло. Сябали като слънце. И твърдо. Толкова твърдо, че немоме да се чуло. Би бабата съ брадата, биъ азъ съ брадата — неше. Отде се взе една една нишка — счуло яйцето, цялото го онза. Отъ лезулето на чернуната клещата се згресва! А като потече онава яйце — цялата клеща напълни. Чудилъ се она каква да правимъ...

Трогнали се отъ това лозинтъ дымарч — счулоли се спомнитъ. Тичатъ въ клещи, на майка си викатъ:

— Охъ, мамо, мамо, жбоишъ ти, а нешо не знаешъ какво става по сѣбѣ, кажи чудеса!...

— Какви, какви? — попитала поизмента.

— Въ наше село има единъ дядо и една баба. Иматъ тѣ една шарена кокошка — няма друга като нея по сѣбѣ. Носела кокошката яйце, а днесъ снесла едно чудно яйце: пъстро,

шарено, писано — онитъ ти да оставишъ въ него. И голямо! Колкото една диня. А твърдо — по-твърдо отъ нивъшъ. Отъ желѣзо по-твърдо! Рекла баба да го чули — немоме, взела брадата, заре — пакъ немоме. Видяль дядото брадата. И той удри съ кончикъ сили. Нищо... Димилъ съединтъ инъ — съ пелси, съ чукова. Нищо... Отде се взела една голяма мишка, че като го напоснала съ опашката он-трать! — счутила го. Така троноло, че клещата паднала. Леле, че като потиснѣли она бялтъкъ и жълтъкъ — цялѣн доръ изпльнели! Дядото и бабата сѣбѣ да се удивятъ. А чернунъ клещатъ чакъ до ковра. И твърдъ като каменъ. Спомнитъ ни изпосчува.

Мисо домлечило на поизмента за дядото и бабата, и отъ мама разсказала нощитъ съ тѣлото.

Въ това време къде и соля отъ черква съ свенчелинъ въ ражъ. Счунола се поизмента срещу него и вика:

— Поле, поле! Какъ кокошъ, какво пришилъ? Сѣлтъкъ се обърна, а ти нищо не знаешъ...

Гледа поле и се чуло.

— Какво? Какво?

— Охъ, не питай какво! Имало въ едно далечно село единъ дядо и една баба. Имали инъ кончикотъ кокошки. Останала жива само една. Но то не била кокошка, а чудо! Перата й — пъстри, шарени — сѣлтъкъ като злато. Закудуудче ли, цялото село се смра да счули. Една такава чудна кокошка! А снесла го петъ яйце на дане. Ей такава голяма като диня петъ яйце. Веднѣжъ снесла само едно — голямо колкото едно бурѣ. А то яйце ли било! Който го видяль, немомелъ да отклоне погледъ отъ него: пъстро, шарено, писано. Гладко като стъкло. И сябали като слънце. Пъкъ твърдо, твърдо — отъ стомана по-твърдо. Немоме да се чуло. Взели бабата и дядото брадата и ударѣ ли ударѣтъ — немоме. Надошли кончикъ осявни, кой съ чулъ, кой съ тронѣ, кой съ тесла — биехъ ли биехъ. Неше и неше. Немоме да се чуло. Чудно яйце! Отде се взела една черна мишка. Ама голяма колкото лезулето на черна, знаешъ. Минала покрай яйцето, ни-